

ГАРВАНЪ ГРАЧИНА КОМИНЪ ДЪЛЪБУШКО ЛАПА МЛИНЪ...

— Тракъ - тракъ - тракъ! И въ тая книжка пакъ тонфилмътъ продължава. Ще видимъ какъ прославениятъ Магарини отъ много слава си изпати.

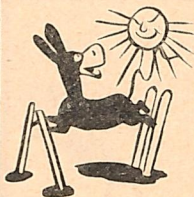
Отъ завистъ скиоритъ познати оставиха Магарини, потъналь отъ чувовния скокъ въ снѣга дълбокъ. Напраздно той ревъше:

— Господа-а! Не ме оставяйте саминъ! Върнете се, върнете! Не е ли срамъ за васъ — прославениятъ Магарини да загине! Елате ме спасете! Освободете ми нозетъ!

Но никой го не чу и той остана самъ-самичъкъ.

Прекара тежка нощъ. На сутринята, когато слънце запрепича, той пакъ започна да реве:

— Докога-а азъ ще се мжча тукъ въ снѣга-а?! И болки същамъ по гърба. Навѣрно отъ

спорта придобити рани. А слънцето припича силно. Какво сега ще стане?...

Въ туй време мина бояджия. Боя държеше въвъ кутия.

И спрѣ го Магарини.

— Ахъ, помогни ми, господине!

— Но какъ?

— Освободи ми поне една кракъ и ранитъ съ нѣщо намажи ми, че слънцето ги дразни.

— Добре, добре!

Измъкна му краката и ранитъ нацапа съсъ боята. И шампиона Магарини се превърна на животина чудновата.

И съ мжки тежки и болежки отъ планината той се смъкна. До зоологическата градина се домъкна. Побутна съ кракъ вратата и при животните се вмъкна.

— Кжде Жирафомарине? — запита го чистача.

— Охъ остави ме да почи-